

протокол про адміністративне правопорушення. Саме поліцейські, які були безпосередніми очевидцями події та збирали докази, зможуть детально пояснити суду версію подій сторони обвинувачення і надати при необхідності, в конкретній ситуації, додаткові докази.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Самуляк М. Ю. The participation of the prosecution authority in cases of administrative offences (the ECHR judgment in the case of Figurka v. Ukraine). *Актуальні проблеми правознавства*. 2024. № 4 (40). С. 30-36.
2. The case of Figurka v. Ukraine, заява № 28232/22, 16.11.2023. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-228845>.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення: Верховна Рада України від 07.12.1984 р. № 8074-10. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>
4. The case of Gaydashevskyy v. Ukraine, заява № 11553/21, 06.02.2025 р. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/fre?i=001-241577>.
5. Постанова Хмельницького апеляційного суду від 23.07.2020 р. у справі № 686/3398/20. URL: <https://verdictum.ligazakon.net/document/90562475>.
6. Постанова Хмельницького апеляційного суду від 13.08.2020 р. у справі № 686/3398/20. URL: <https://verdictum.ligazakon.net/document/90976564>.
7. Європейська Конвенція з прав людини: Конвенцію ратифіковано Законом України № 475/97-ВР від 17.07.1997 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_004#Text.
8. Судова влада України. URL: <https://court.gov.ua/fair/>.
9. Кушнір І., Адамчук С. Щодо деяких питань участі прокурора в справах про адміністративні правопорушення під час застосування заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян. *Верховенство права: доктрина і практика в умовах сучасних світових викликів*: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції. URL: <https://er.dduvs.edu.ua/bitstream/123456789/11927/1/16.pdf>. С.67-70.

УДК 347.451

Саванець Л. М.
к.ю.н., доцент, в.о. завідувача
кафедри міжнародного
та європейського права,
Західноукраїнський національний
університет

Ремонт товару як засіб правового захисту у договірному праві ЄС

Прийняття нової Директиви ЄС 2024/1799 Європейського Парламенту та Ради від 13 червня 2024 року про спільні правила сприяння ремонту товарів та про внесення змін до Регламенту (ЄС) 2017/2394 та Директив (ЄС) 2019/771 та (ЄС) 2020/1828 (далі - Директива ЄС 2024/1799 про спільні правила сприяння ремонту товарів) [1] зумовлене необхідністю забезпечення реалізації політики

сталого розвитку, в тому числі сталого споживання, та функціонування кругової економіки шляхом стимулювання ремонту товару неналежної якості, водночас забезпечуючи високий рівень захисту прав споживачів та охорону навколишнього природного середовища. Політика сталого споживання ЄС спрямована на продовження терміну експлуатації товарів, доступних на ринку. Ремонт товару як засіб правового захисту у договірному праві ЄС зумовлює нижчі екологічні витрати у порівнянні із виготовленням нових товарів [2, с. 136, 144; 3, с. 853].

Директива ЄС 2024/1799 про спільні правила сприяння ремонту товарів встановлює зобов'язання виробника товарів здійснювати їх ремонт на вимогу споживача, за умови можливості його проведення (ч.1 ст.5). При цьому виробник виконує ці зобов'язання або самостійно, або із залученням третіх осіб, якщо він не зареєстрований у ЄС (уповноваженого представника виробника, або, за його відсутності, імпортера, або, дистриб'ютора товарів). Виробник не вправі відмовитися від ремонту товарів лише з тієї причини, що попередній ремонт був виконаний іншими особами (ч. 5 ст. 7). Більше того, споживачі, за власним вибором, можуть звернутися з вимогою про ремонт товару до будь-якого суб'єкта, який професійно здійснює такий ремонт, і не втратити в результаті цього права вимагати ремонту від виробника (ч.8 ст. 5).

Варто зауважити, що зобов'язання виробника товару щодо його ремонту, передбачені у ст. 5 Директиви ЄС 2024/1799 про спільні правила сприяння ремонту товарів стосуються лише тих товарів, які визначені у Додатку II до Директиви (наразі десять типів побутового електронного обладнання), і стосовно яких вимоги щодо ремонтпридатності передбачені правовими актами ЄС. Обов'язок стосовно постійного оновлення Додатку II покладено на Європейську комісію.

Порядок здійснення ремонту товару виробником, що визначений Директивою ЄС 2024/1799 про спільні правила сприяння ремонту товарів відрізняється від гарантійного ремонту, передбаченого правилами Директиви ЄС 2019/771 щодо деяких аспектів договорів купівлі-продажу товарів [4]. Виходячи із аналізу ч.2 ст.5 Директиви ЄС 2024/1799 про спільні правила сприяння ремонту товарів виробник може вимагати сплатити розумну ціну за надані послуги з ремонту. Норми Директиви ЄС 2019/771 щодо деяких аспектів договорів купівлі-продажу товарів надають споживачеві право вимагати ремонт товару на безкоштовній основі (п.а) ч.1 ст.14). Ці відмінності зумовлені наступним. По-перше, за винятком комерційної гарантії наданої виробником, останній не перебуває у договірних відносинах із споживачем, а звідси і зменшення підстав надання споживачеві права на безкоштовний ремонт. Директива ЄС 2024/1799 про спільні правила сприяння ремонту товарів встановлює відповідальність за невідповідність товару договору купівлі-продажу суб'єкта, який не є стороною цього договору, тим самим демонструючи відхід від засади договірного права *inter partes*, що є спільною основою концепції договору в європейських правових системах [5, с.178-179]. По-друге, право вимагати ремонту товару відповідно до ч.2 ст. 5 Директиви ЄС 2024/1799 про спільні правила сприяння ремонту не обмежується впливом дворічного строку після передання товару, передбаченого для виконання зобов'язання продавця щодо ремонту товару у разі невідповідності, але може застосовуватися протягом усього технічного строку експлуатації товару. По-

третє, право на ремонт товару згідно з Директивою ЄС 2024/1799 про спільні правила сприяння ремонту реалізовується незалежно від того, чи зумовлений ремонт невідповідністю товару, чи його звичайний зносом. Більше того, у випадку комерційної гарантії довговічності, згідно із ч.1 ст.17 Директиви ЄС 2019/771 щодо деяких аспектів договорів купівлі-продажу товарів виробник зобов'язаний забезпечити безкоштовний ремонт протягом періоду дії такої гарантії, за тих самих умов, що й продавець (ст.14). Аналогічне правило застосовується у випадку, коли виробник також є продавцем товарів [6, с.969].

Виробники товару або їх уповноважені представники, імпортери чи дистриб'ютори, які здійснюють ремонт товару зобов'язані забезпечити вільний доступ споживачів до інформації на їх веб-сайті про орієнтовні ціни типового ремонту товарів.

Новелою Директиви ЄС 2024/1799 про спільні правила сприяння ремонту є обов'язок Європейської Комісії створити Європейську онлайн-платформу для ремонту товарів, яка б дозволяла споживачам знаходити осіб, які б професійно здійснювали ремонт товарів, продавців відремонтованих товарів, покупців дефектних товарів для ремонту або ініціативи з ремонту, що проводяться громадою. Доступ до Європейської онлайн-платформи для ремонту товарів або до національної платформи для ремонту товарів держави-члена ЄС, посилання на яку міститься на Європейській платформі, є безкоштовним для споживачів.

Директива ЄС 2024/1799 про спільні правила сприяння ремонту також внесла ряд концептуальних змін до положень Директиви ЄС 2019/771 щодо деяких аспектів договорів купівлі-продажу товарів. Зокрема, ознаку «ремонтпридатності» як один із об'єктивних критеріїв відповідності товару, що є типовими для товарів того ж типу, і які споживач може обґрунтовано очікувати, враховуючи властивості товарів та будь-які публічні заяви, зроблені продавцем або від його імені, або іншими особами в попередніх ланках ланцюга транзакцій, включаючи виробника, зокрема в рекламі або на маркуванні. Також надання додаткового строку у 12 місяців для збільшення строку відповідальності у разі невідповідності товару при здійсненні ремонту до трьох років. Зазначене спонукатиме споживачів надавати перевагу ремонту товару над його заміною при виборі засобу правового захисту.

Таким чином, одним із ключових аспектів забезпечення функціонування кругової економіки та сталого розвитку ЄС є встановлення у Директиві ЄС 2024/1799 про спільні правила сприяння ремонту товарів обов'язку виробників товарів здійснювати їх ремонт. Нові гарантії щодо строку відповідальності у разі невідповідності товару договору при реалізації права на його ремонт не тільки забезпечать здійснення сучасної екологічної політики ЄС, але і надання переваги ремонту товару над його заміною при виборі споживачами засобу правового захисту у договірному праві ЄС.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Directive (EU) 2024/1799 of the European Parliament and of the Council of 13 June 2024 on common rules promoting the repair of goods and amending Regulation (EU) 2017/2394 and Directives (EU) 2019/771 and (EU) 2020/1828 (Text with EEA relevance). URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2024/1799/oj/eng> (дата звернення: 4.04.2025).

2. Gool Van E., Michel A. The new consumer sales Directive 2019/771 and sustainable consumption: a critical analysis. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2021. № 4. С.136-147.
3. Terryn E. A right to repair? Towards sustainable remedies in consumer law. *European Review of Private Law*. 2019. № 4. С. 851-873.
4. Directive (EU) 2019/771 of the European Parliament and of the Council of 20 May 2019 on certain aspects concerning contracts for the sale of goods, amending Regulation (EU) 2017/2394 and Directive 2009/22/EC, and repealing Directive 1999/44/EC. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2019/771/oj/eng> (дата звернення: 4.04.2025).
5. Bujalski M. On producers' obligation to repair defective goods: direct producers' liability vs. self-standing obligation under R2R Directive. *Journal of European Consumer and Market Law*. 2024. № 4. С.178-184.
6. Loos M. Repairing consumer sales law. *European Review of Private Law*. 2024. № 6. С.945-978.

УДК 341.1/8:327.8

Фліссак К. А.

д.е.н., проф., професор кафедри
міжнародного та європейського права,
Західноукраїнський національний університет

Вплив особистості на розвиток міжнародних відносин та міжнародного права

Впродовж відомої історії людства чимало аспектів у розвитку міжнародного права є в достатній мірі дослідженими. Разом з тим, актуальні події сучасності нерідко змушують науковців повертатись до їх розгляду, щоб проаналізувати особливості перебігу, встановити причини та нові закономірності, і, найголовніше, з'ясувати можливості та тенденції впливу на найближчу та віддалену перспективу. Достатньо яскравим прикладом тематики, до якої доречно повернутись в кінці першої чверті ХХІ століття, стала роль особистості у можливостях її впливу на міжнародне право та міжнародні відносини, тобто роль суб'єктивного фактора в розвитку міжнародно-правових відносин. .

Вітчизняна та зарубіжна доктрина міжнародного публічного права продовжує вести дискусію про суб'єктність окремої особи. В українській літературі у дискусії *pro et contra* знаходять своє відображення діаметрально різні позиції. Наприклад, М.Антонович виступає за визнання повної правосуб'єктності фізичної особи у міжнародному публічному праві [1, С. 44-45], в той час як М.Буроменський визнає дискусійний характер такого підходу [2, С.86]. На наш погляд, найбільш логічною у даний час є позиція, за якої фізична особа розглядається як дестинатор міжнародного публічного права [3, С.72].

При цьому слід акцентувати, що у міжнародних відносинах даної проблеми немає. В межах даної науки людина однозначно розглядається як